

Suvivirren aika

Tämä viikko alkoi suvivirren sunnuntaista ja päättyi suvivirteen kouluissa ja lauantai-illan yleiseen kutsuun laulaa suvivirsi piholla ja parvekkeilla. Suvivirsi veisataan myös Ylivieskan kirkon raunioilla kesän ensimmäisten ehtookellojen ja iltasoiton yhteydessä.

Suvivirren mukaan ”armas aika” on koittanut. Armas tarkoitti vanhassa suomenkielessä ihanaa, suloista ja rakastettua. Sellaista vuodenaikaa me nyt elämme, vaikka muuten kärsimmekin vielä rajoituksista ja epävarmuudesta tulevaisuuden suhteen. Samalla kun lehdet puhkeavat puihin, kesän alkaminen virittää toiveita uudesta alusta, kun yhteiskunnassa ja seurakunnissa otetaan askeleita takaisin normaalielämän suuntaan.

Alun perin suvivirsi ei liittynyt kouluun ja kevätjuhliin. Virsi syntyi poikkeusoloissa keskellä 1600-luvun lopun katovuosia. Kolmasosa suomalaisista kuoli nälkään, tauteihin ja kurjuuteen. Siitä huolimatta suvivirren sävy on valoisa. Sanat muistuttavat, miten riippuvaisia olemme luonnosta ja sen antimista, jotka ovat Jumalan lahjoja ja herättää niistä kiitollisuutta.

Suvivirren asemasta ja paikasta on käyty keskustelua. Joidenkin mielestä se ei sovi koulujen yhteisiin kevätjuhliin sen kristillisen sisältönsä vuoksi. Toisten mielestä virren käyttö on osa suomalaista kulttuuriperinnettä ja sillä on paikkansa kevätjuhlissa. Kun virren sanoja katsoo lähemmin, voi huomata, että oikeastaan suvivirsi ei ole erityisen kristillinen laulu. Vain virren neljäs säkeistö puhuu Jeesuksesta. Muissa säkeistöissä veisataan yleisesti maan ja taivaan Luojusta tavalla, joka ei sulje pois ihmisten ja uskontojen erilaisia käsityksiä Hänestä.

Suvivirteen voivat siis yhtyä suomalaiset erilaisista lähtökohdista. Virsi ei koostu vain sen sanoista ja sävelestä. Virsi on ennen kaikkea sitä, mitä veisaaja tuntee ja kokee veisatessaan.

Veli Matti Linnanmäki

Janne Nietula soittaa trumpetilla suvivirttä lauantaina 30.5. klo 18 kirkon raunioilla kesän ensimmäisessä Ehtookellot ja iltasoitto -tilaisuudessa.